

[Inger Gautier Schmit.]

dette altid kunne være Tilfældet; det vil jeg gerne hævde.

Der har i dette Efteraar været givet nogle „Danske Aftener“ paa det kongelige Teater, og disse har vakt stor Glæde. Jeg vilde ønske, at man af den gode Modtagelse, disse danske Aftener har faaet, vilde drage den Lære, at vi her i Danmark med stor Glæde ser danske Komponisters og danske Forfatteres Værker opført paa vor Nationalscene. Hvis det kongelige Teater skal genvinde sin Plads i det gode Borger-skabs Bevidsthed, skal det ikke alene være et Teater for en lille litterær og teater-interesseret Klike, for en Bourgeoisikreds, som har Raad til at betale de alt for dyre Pladser, men man bør mere stræbe hen mod at opføre det, som virkelig har Sangbund i og Føling med det danske Folk. Og her har vi jo mange udmærkede danske Dramatikere, Forfattere og Kunstnere.

Den højtærede Undervisningsminister kom i sin Bemærkninger ind paa dette, at den nye Ordning skal gaa rundt. Nu er det jo udmærket, hvis man kan sige, at det skal gaa rundt, og saa gaar det rundt. Ministeren siger, at Sprækken er stoppet, og dermed mener han, at der er en Garanti for, at herefter vil Teatret kunne føre en rentabel Drift. Vi fra vor Side kan kun ønske, at det bliver Tilfældet; men vi er ikke helt saa overbevist om, at det gaar alene ved, at man siger, at det skal gaa. Der er nemlig mange forskellige Faktorer, der maa ændres paa Teatret, hvis Driften skal blive rentabel.

Eet er man nemlig sikker paa, og det er Udgifterne. Disse Udgifter er paa en overordentlig klar og overskuelig Maade opført paa det foreliggende Forslags Bilag 3. Jeg finder, at det er meget heldigt, at vi faar en saa klar Oversigt over, hvorledes Indtægterne og Udgifterne ligger paa det kongelige Teater. Men der er her en Ting, som straks falder i Øjnene og gør en noget betænkelig med Hensyn til, at det i Fremtiden skulde kunne blive rentabelt at drive Teatret.

Det er dette, at medens de almindelige Udgifter er gaaet ganske overordentlig stærkt ned; saa er den Udgiftskolonne, som hedder Lønningsudgifter, omtrent blevet staaende paa Højde med, hvad den var i den allerdreste Tid. Her faar man jo en Del at tænke paa. Hvorledes skal dette kunne blive anderledes, navnlig naar Ministeren i sin Tale kom med Udtalelser i Retning af, at man ikke maatte røre ved Lønningerne, i hvert Tilfælde ikke ved pen-

sionsberettigede Lønninger? Nu vil jeg sige, at de, som har de pensionsberettigede Lønninger, rimeligvis er dem, der gaar paa de meget beskedne Lønninger — saaledes har jeg forstaaet det —, og disses Lønninger ønsker jeg ingenlunde der skal røres ved. Det maa altsaa være dem, der ikke har Pension, og som har de meget høje Lønninger; der skulde kunne røres ved, for at Udgifterne kunde komme ned.

Lønningsudgiften steg siden 1917—18 med en halvanden Million Kroner, og den er nu i 1928—29 gaaet ned med et Par Hundrede Tusinde Kroner; og hvad der forbavser mig endnu mere, er, at den i sidste Aar er forøget med ca. hundrede Tusinde Kroner. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvori det ligger, at Lønningsudgiften er forøget saa stærkt, om der er anskaffet større Personale til Teatret, eller om det er enkelte Kunstnere, der har faaet deres Gager forøget med denne overordentlig store Sum.

Altsaa eet er sikkert, det er Udgifterne. Men Indtægterne, de er ubestemte, og Ministeren har ikke — hvad jeg i øvrigt beklager — i dette Forslag givet en vis Oversigt over de Beregninger, som maa ligge til Grund for Forslaget. Der er overordentlig faa Udregninger og Beregninger og meget faa Bilag til dette vigtige Lovforslag; og jeg synes, det er ret utilfredsstillende, naar Ministeren hentydede til, at der tidligere har foreligget saadanne Beregninger, da man bearbejdede Dobbeltsceneprojektet, idet jeg mener, det havde været heldigt, om man ogsaa i dette Forslag havde set saadanne Udregninger og paa en mere betryggende Maade var overbevist om, at Driften kunde tænkes rentabel.

Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Minister: Hvor er det, der skal spares? Hvor tænker Ministeren sig, at den kommende Chef, der jo i Øjeblikket faar 1,6 Million af Staten og nu skal til at drive en Dobbeltscene, skal kunne spare, saaledes at han med et Tilskud paa 750 000 Kr. kan tænkes at faa et passende Resultat?

Medens jeg taler om disse 750 000 Kr., som Staten skal udrede, vil jeg gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, om han alvorligt og indtrængende har henstillet til Københavns Kommune at give et Tilskud til det kongelige Teater. Vi fra vor Side finder det ganske utilbørligt, at man i en Hovedstad som København, der omfatter en saa stor Del af den danske Befolkning, ikke fra Kommunens Side giver noget som helst til dette Teaters Drift, men at Kommunalbestyrelsen trods aarelang Forhand-